

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/118/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120010506
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Ryant
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6120010506.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Ryanta a sudcov JUDr. Adriány Považanovej a JUDr. Štefana Nováka LL.M., v trestnej veci obžalovaného Z. Z., pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí dňa 16. septembra 2020, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 20.07.2020, sp. zn. 7T/23/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Z. Z. z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Banská Bystrica uznal obžalovaného Z. Z. rozsudkom zo dňa 20.07.2020, sp. zn. 7T/23/2020 vinným zo spáchania zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. a prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 25.02.2020 asi o 21.30 h ako vodič osobného motorového vozidla značky X. B. ev. číslo C. XXX B., ktoré viedol po ulici S. na E. H. v C. C., neuposlúchol výzvu člena hliadky OO PZ C. C. - T. P. A. R., ČOZ: XXXXXX, na zastavenie vozidla, ktorú výzvu mu dával počas vykonávania hliadkovej činnosti spoločne s veliteľom hliadky H.. Z. Z. S., ČOZ: XXXXXX, na výzvu na zastavenie vozidla nereagoval, s vozidlom začal predchádzať do protismeru v dôsledku čoho H.. P. A. R., aby bolo zrejmé, že vozidlo zastavuje prešiel do 1/3 protismerného pruhu, na čo obžalovaný začal zvyšovať rýchlosť vozidla, s týmto smeroval priamo na H.. P. A. R., pričom keď bolo zrejmé, že obžalovaný s vozidlom nezabrzdí, musel uskočiť späť do druhého jazdného pruhu, následne obžalovaný s vozidlom na križovatke odbočil vľavo, potom vpravo, vozidlo odstavil na obrubníku trávinatej plochy pred bytovým domom č. XX ulica Z., C. C. a z vozidla spolu s ďalšími pasažiermi ušiel, pričom H.. P. A. R. nespôsobil žiadne zranenia ani škodu, pričom obž. Z. Z. viedol vozidlo aj napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0T/58/2019 zo dňa 18.10.2019, právoplatným 18.10.2019, o.i. mu bol uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na 5 rokov.

Za to obžalovanému uložil podľa § 323 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 a § 46 Tr. zák. úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere troch rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. ho pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. bolo obžalovanému uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní jedného roka.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal včas, t. j. v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný Z. Z., a to písomným podaním zo dňa 22.07.2020, doručeným okresnému súdu dňa 23.07.2020. V takto podanom odvolaní uviedol, že uložený trest je neprimerane vysoký, súd nebral do úvahy pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. K zločinu útoku na verejného činiteľa sa nepriznal, lebo veril, že po dôkladnom vyšetrovaní a oboznámení sa so spisom a jednotlivými výpoveďami

nedôveryhodných svedkov súd dospeje k záveru, že tento spáchať nemohol. Ďalej namietal, že mu bolo odopreté právo byť prítomný pri rekonštrukcii skutku, čo považuje za hrubé porušenie jeho práv. Osoby svedkov sú známe polícii ako narkomani, ich výpovede bolo možné spochybníť už len testom na prítomnosť omamných látok, ktorý vykonaný nebol. Výpovede policajtov zasahujúcich pri skutku sa v niektorých bodoch nezhodujú, miestami absolútne nekorešponujú. Považuje ich za tendenčné a účelové. K prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia sa priznal, tento oľutoval. Samotná predstava, že nesmel viesť motorové vozidlá po dobu piatich rokov u neho evokovala pocit menejcennosti. Od malého chlapca bol späť s autami a samotné šoférovanie bral ako záľubu. Prehodnotil svoju mladícku nerozvážnosť, vie, že sa dopustil protiprávneho konania, ktoré úprimne ľutuje. Verí, že súd dôkladne prehodnotí všetky možnosti a zváži nejakú z alternatív trestov, ktorá by mohla byť náhradou trestu odňatia slobody, alebo uzná jeho námietku voči výške uloženého trestu.

Obžalovaný podal odvolanie aj prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním zo dňa 27.07.2020, doručeným okresnému súdu dňa 30.07.2020. V písomných dôvodoch namietal výrok o vine pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. a výrok o treste, a to dĺžku trvania uloženého nepodmienečného trestu. Popiera spáchanie zločinu útoku na verejného činiteľa. Jeho pohnútkou, úmysel nebol bez pochybností preukázaný tak, že chcel úmyselne mieriť s vozidlom vo zvýšenej rýchlosti oproti policajtovi ako so zbraňou, v úmysle zabrániť mu vykonať cestnú kontrolu. Jeho úmyslom bolo len ujsť a vyhnúť sa tak kontrole. Kontroly sa bál, nakoľko vedel, že sa dopúšťa prečinu marenia úradného rozhodnutia. Z tých dôvodov nehovoril pravdu a neustále tvrdil, že vozidlo viedol U.. Jeho tvrdenie, že chcel uniknúť bez toho, aby mieril vozidlom na policajta sa dá zdôvodniť aj tým, že od počiatku, ako ho policajt začal zastavovať, začal s vozidlom prechádzať do iného jazdného pruhu. Nenasmeroval teda vozidlo na policajta, keď ho začal zastavovať, ale prechádzal do iného jazdného pruhu. V zhode s tým vypovedal svedok R., ktorý ho zastavoval. Celý manéver vodiča smeroval k úniku smerom doľava na ul. Z. a ďalej. Poukázal na obsah výpovede svedka R. zo dňa 11.05.2020. Odpovede svedka na položené otázky neboli jednoznačné. Viacmenej to boli jeho domnienky a predpoklady. Aj keď tá skutočnosť, že sa bál a uskočil, je pochopiteľná, na druhej strane nedokazuje to, že on úmyselne zrýchľoval v úmysle mieriť smerovať vozidlo na policajta. (R 36/1976). Jednoznačnejšia je výpoveď svedka S., druhého policajta, ktorý dané vozidlo nezastavoval, ale bol prítomný pri cestnej kontrole, ktorú v ten deň spolu s R. vykonávali. Pritom traja iní svedkovia sediaci v danom vozidle, ani on, tohto svedka, druhého policajta, vôbec nevideli, t.j., že by sa pohyboval v blízkosti, keď vozidlo bolo zastavované. V čase skutku bola úplná tma, osvetľovali priestor len prípadne idúce vozidlá, preto voči jednoznačnejším odpovediam tohto svedka S. oproti výpovedi priameho účastníka R. má námietky. Rekonštrukcia skutku bola prevádzaná za iných podmienok, za akých ku skutku došlo, t.j. za úplnej viditeľnosti. Taktiež až neuveriteľne jednoznačná bola výpoveď svedka K., ktorý dokonca v rozpore s výpoveďou svedka R. potvrdil jednoznačne, že vozidlo zastavoval policajt, vozidlo sa tvárilo, akoby normálne išlo zastaviť, zdalo sa mu, že spomaľuje. V jednom momente toto vozidlo zrýchľovalo a vodič vozidlo nasmeroval priamo na policajta. Videl, ako tento policajt bol nútený uskočiť, lebo keby neuskočil, tak by došlo ku stretnutiu. Podľa tohto svedka sa celý incident odohral v jednom jazdnom pruhu, čo je v rozpore s ostatnými svedkami, vypočutými k danému skutku a samotnou výpoveďou svedka R.. Tohto svedka a celú jeho výpoveď namietam. Poukazuje na fotodokumentáciu z rekonštrukcie, a to posledné dve fotky č. 16 a č. 17. Svedok mal podľa jeho výpovede sedieť v odparkovanom vozidle na kopci asi v strede bytového domu medzi stromami, vzdialené vzdušnou čiarou asi 500 metrov od danej vozovky. Aj keď v danom čase - február, stromy boli bez listov, nebolo možné, aby za úplnej tmy, sediac v aute cez sedadlo spolujazdca videl a vypovedal tak zreteľne a jednoznačne, ako ku skutku došlo. Pritom jeho videnie bolo v rozpore s tým, ako skutok popísal svedok R. a svedok S.. Tento svedok priznal, že poznal jedného z policajtov, volá sa Z. a ten mu mal povedať, že ho bude kontaktovať vyšetrovateľ ako svedka za účelom výsluchu. Boli vypočutí aj traja svedkovia, ktorí sedeli v danom vozidle. Napriek tomu, že spočiatku popieral, že viedol dané vozidlo a označoval za vodiča U., tak aj tento svedok vypovedal v prípravnom konaní aj pred okresným súdom na hlavnom pojednávaní, že on nemieril vozidlom na policajta, ale jeho manéver bol v úmysle len odbočiť a vyhnúť sa mu, t.j. len uniknúť, nie mieriť s vozidlom na policajta. Aj svedok O. vypovedal, že on v žiadnom prípade nesmeroval na policajta. Z. taktiež potvrdila len to, že on spanikáril. Rekonštrukcia taktiež nezodpovedala otázku, či by bol vodič vozidla odbočil, aj keby policajt neuskočil, a to tak, že by policajta vôbec neohrozil. Rýchlosť, akou vozidlo v danom momente išlo, ani vzdialenosť od policajta nebola dokázaná, nakoľko to priamy svedok R. nevedel presne uviesť. Môže byť pravdivá aj tá skutočnosť, že skutočne chcel len ujsť, preto začal hneď prechádzať do iného jazdného pruhu, než v akom ho začal zastavovať policajt. Podľa znaleckého posudku č. 22/2020 znalca Z.. K., užívanie psychoaktívnych látok vedie k impulzívnemu a nepredvídateľnému správaniu. Chce sa podrobiť liečbe,

ktorú mu nariadil v rozhodnutí súd. Je mladý, v decembri bude mať XX rokov. Protitoxikomanická liečba, doterajší pobyt vo väzbe a nepodmienečný trest odňatia slobody aj kratšieho trvania bude postačujúci na jeho prevýchovu.

V závere odvolania navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a oslobodil ho spod obžaloby pre skutok podľa ust. § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák., alternatívne, aby mu zmenil trest odňatia slobody na trest pod dolnú hranicu stanovenej trestnej sadzby za daný skutok.

Krajský súd v Banskej Bystrici na základe odvolania obžalovaného podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal tento odvolateľ odvolanie a preskúmal tiež správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadal i pre prípad, ak by tieto zdôvodňovali podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por. a v tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného nebolo podané dôvodne.

Najskôr je nutné konštatovať, že skutkový stav ustálený prvostupňovým súdom v napadnutom rozsudku má oporu vo vykonaných dôkazoch, ktoré okresný súd vyhodnotil v súlade s požiadavkami § 2 ods. 12 Tr. por. V odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. stručne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z tohto odôvodnenia je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, trestu a ochranného opatrenia. Krajský súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa prejednávanému prípadu venoval náležitú pozornosť. V rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní dňa 20.07.2020 vykonal výsluch obžalovaného, svedka - poškodeného P. A. R., svedkov P. U., T. Z., Z. Z. S., zároveň boli za splnenia procesných podmienok § 263 ods. 1 Tr. por. prečítané výpovede svedkov P. Z., M. M., B. O. a Z. K.. Ďalej boli na hlavnom pojednávaní prečítané znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Slovenská Ľupča, odvetvie kriminalistickej genetickej analýzy ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2020/811 zo dňa 08.06.2020, znalecký posudok č. 22/2020 zo dňa 11.05.2020 Z. Z. K., znalca z odboru zdravotníctvo farmácia, odvetvie psychiatria a v zmysle § 269 Tr. por. boli prečítané aj jednotlivé listinné dôkazy, najmä zápisnice o obhliadke miesta činu a o rekonštrukcii s pripojenými fotodokumentáciami, správa o výsledku porovnávania pachových stôp a správy na obžalovaného s odpisom z registra trestov, týkajúcim sa jeho osoby. Na základe takto vykonaného dokazovania potom dospel okresný súd k správnej nielen skutkovému, ale i právnemu záveru v tom smere, že obžalovaný zisteným konaním použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - so zbraňou (vozidlom) a súčasne maril výkon úradného rozhodnutia tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu o zákaze činnosti.

Takýto výrok o vine obžalovaného, pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu jeho konania, súd prvého stupňa zdôvodnil nasledovne. Obžalovaný Z. Z. sa na hlavnom pojednávaní k spáchaniu trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia priznal. Uviedol, že viedol motorové vozidlo napriek tomu, že mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu. Vo vzťahu k tomuto prečinu okrem jeho vlastného priznania, ho z jeho spáchania usvedčujú aj výpovede svedkov P. U., T. Z. a B. O., nepriamo výpoveď svedka M. M. a v neposlednom rade aj výsledky znaleckého dokazovania (č. l. 168 - 170) a odborného vyjadrenia, ktorých predmetom bola analýza DNA stôp a porovnávania pachových stôp (č. l. 197 - 199) získaných z volantu osobného motorového vozidla značky X. B. ev. číslo C. XXX B., ktoré nepochybne patria, resp. ich možno spojiť s obžalovaným.

Spáchanie zločinu útoku na verejného činiteľa obžalovaný od začiatku trestného stíhania popieral. Obžalovaný spočiatku tiež úplne popieral, že viedol vozidlo v čase, keď vozidlo zastavovala policajná hliadka a ako vodiča označoval inú osobu. Svoju výpoveď, že vozidlo viedol, zmenil až na základe výsledkov dokazovania svedčiacich v jeho neprospech (najmä závery znaleckého posudku k DNA analýze stôp na volante vozidla, pachové stopy z vozidla). Jeho obhajoba neskôr aj na hlavnom pojednávaní spočívala v tom, že nemal v úmysle ohroziť poškodeného - policajta, ktorý vozidlo, ktoré viedol zastavoval, toto vozidlo na poškodeného nesmeroval, mal v úmysle sa mu len vyhnúť, snažiac sa o útek, keďže si bol vedomý uloženého zákazu trestu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu. Policajt sa počas zastavovania od služobného vozidla pohol, no nestihol prejsť, on ho vlastne obišiel, keďže odbočil na Z. ulicu. Tento policajt bol pred jeho odbočením na túto ulicu, od ich vozidla vo

vzdialenosti asi 8 metrov. Aj keď poškodený tvrdí, že vošiel do 1/3-iny protismerného pruhu, nemohol ho zraziť, lebo ho predsa nejako obišiel a odbočil. Ak by ho neobišiel, tak by ho zrazil.

Zo spáchania zločinu bol obžalovaný usvedčovaný predovšetkým výpoveďami priamych svedkov, a to svedka - poškodeného P. A. R. a svedka Z. Z. S., členov službukonajúcej hliadky PZ, z ktorých zhodne vyplýva, že v inkriminovaný večer vykonávali službu. Služobné motorové vozidlo mali odstavené na Z. ulici. Nakoľko počas výkonu služby spozorovali, že na vozidle, ktoré sa k nim blížilo, nesvietil predný svetlomet, poškodený P. R. sa rozhodol predpísaným spôsobom toto vozidlo zastaviť. Zatiaľ čo svedok Z. S. stál pri služobnom motorovom vozidle, poškodený P. R., oblečený v reflexnej bunde, vyšiel smerom od služobného vozidla do jazdného pruhu blížiaceho sa vozidla a začal toto vozidlo zastavovať mávaním v hornom polkruhu svetelným kužeľom. Keďže vozidlo nezastavovalo a začalo prechádzať do protismerného jazdného pruhu, preto poškodený, aby bola výzva na zastavenie tohto vozidla dôraznejšia, priebežne s blížiacim sa vozidlom prechádzal do protismerného jazdného pruhu. Napriek tomu vodič vozidla výzvu poškodeného na zastavenie vozidla nerešpektoval, vozidlo stále nezastavovalo, pričom keby poškodený nebol odskočil, vozidlo by ho zrazilo. Svedok Z. S. to vnímal tak, že vozidlo pred odskočením poškodeného aj zrýchľovalo. Poškodený P. R. a svedok Z. S. v skutočnostiach podstatných pre naplnenie jednotlivých zákonných znakov vyššie uvedeného zločinu počas celého trestného konania svoje výpovede podstatným spôsobom nemenili. Krajský súd nenašiel žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by mali títo obžalovanému priťažovať, resp. vypovedať do takej miery v jeho neprospech.

V neprospech obžalovaného vyznieva aj na hlavnom pojednávaní prečítaná výpoveď svedka Z. K., ktorý opísal skutočnosti, ktoré videl a vnímal zo svojho zaparkovaného motorového vozidla. Svedok potvrdil, že videl hliadku PZ, z ktorej jeden z členov vstúpil do vozovky a zastavoval za pomoci svetelného kužeľa prichádzajúce vozidlo idúce od ulice S. na E. H.. Tento policajt dával tomuto vozidlu znamenie na zastavenie. Zdalo sa mu, že toto vozidlo spomaľuje. V jednom momente však toto vozidlo zrýchľilo a vodič vozidla nasmeroval vozidlo priamo na tohto policajta. Policajt bol nútený uskočiť, lebo keby neuskočil, došlo by určite k stretu pravej časti vozidla respektíve prednej kapoty vozidla s ním. Následne vodič toho vozidla strhol volant a odbočil prudko doľava na ulicu Z..

Na druhej strane boli výpovede členov posádky vozidla, vedeného v inkriminovaný čas obžalovaným. Podľa svedkyne T. Z., táto aj na hlavnom pojednávaní potvrdila, že policajt ich chcel zastaviť, ale obžalovaný nejako zaspätkoval a odbočil doľava. Nevšimla si v tom momente, že by obžalovaný išiel zraziť policajta. Policajt zastavujúci ich vozidlo mávaním kužeľom, stál podľa nej pri kraji na ceste, nevšimla si, že by sa od služobného vozidla pohyboval po ceste. Obžalovaného upokojovala, aby sa miernil, tento panikáril. Podľa výpovede svedka U. poškodený pri zastavovaní ich vozidla stál v strede cesty, asi tak, ako je to zaznamenané aj vo fotodokumentácii z rekonštrukcie. Hoci tento svedok uviedol, že keď policajt videl, že obžalovaný nezastavuje, tak odskočil s tým, že asi sa zľakol, aby nebol zranený. Na druhej strane zas uviedol, že policajt v dráhe ich vozidla nebol. Tiež potvrdil, že keď obžalovaný videl, že ich zastavuje hliadka, zľakol sa, spanikáril, podradil a odbočil na Z. ulicu. Podľa prečítanej výpovede svedka O., tento videl ako policajt zastavuje ich vozidlo mávaním svetelným kužeľom. Obžalovaný povedal, že mu nezastane a pridal plyn. Policajt stál v strede ich jazdného pruhu v smere ich jazdy. Obžalovaný pred týmto policajtom ako pridal, tak prešiel do protismerného jazdného pruhu a následne odbočil doľava. Policajt, ktorý ich zastal neprešiel cez stredovú čiaru. Ďalej uviedol, že je ťažko posúdiť, či sa obžalovaný vyhybal poškodenému, pretože poškodený stál na úrovni odbočky a obžalovaný plynulo odbočil doľava. Na druhej strane však uviedol, že obžalovaný nesmeroval vozidlo na poškodeného, tento nebol nútený uskočiť a zdá sa mu, že počul, ako sa na úrovni zadného sedadla vozidla poškodený zvonku vozidla dotkol. Výpovede týchto svedkov, ako spolujazdcov obžalovaného vzhľadom na ich vzájomné rozpory, ako aj rozpory s výpoveďou samotného obžalovaného ohľadom postavenia poškodeného pri zastavovaní vozidla, spôsobu akým sa obžalovaný k nemu s vozidlom približoval, ako na poškodeného reagoval, ako aj v spôsobe ako reagoval na nezastavujúce vozidlo poškodený pred odbočením obžalovaného s vozidlom na ulicu Z., možno vyhodnotiť ako ich snahu nepriťažovať obžalovanému, ktorý skutočne aj napriek uloženému trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá toto vozidlo viedol.

Podľa záverov prvostupňového súdu poškodený bol nútený (musel) odskočiť od idúceho motorového vozidla, ktoré viedol obžalovaný v protismernom jazdnom pruhu, pretože inak by mohlo dôjsť k zrážke poškodeného s vozidlom. Poškodený pri výkone svojho povolania stál v 1/3 protismerného jazdného pruhu, pričom obžalovanému dával výzvu na zastavenie, a to tak, že mával svetelným kužeľom v poloblúku nad hlavou. Podstatné je to, že poškodený v dôsledku konania obžalovaného nemohol vykonávať svoje povinnosti, ktorými v deň skutku bolo zastavovanie vozidiel a ich kontrola (t. j. kontrola

povinností vodiča). Nemožno donútenie poškodeného za použitia násilia idúcim a zrýchľujúcim vozidlom oproti nemu obžalovaným považovať len za snahu vyhnúť sa ďalšiemu trestnému činu (mareniu výkonu úradného rozhodnutia) či nepodmienečnému trestu odňatia slobody, ktorá je za už popísaných okolností absolútne neprijateľná.

Takýmto konaním obžalovaný naplnil všetky obligatórne zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák.

Pokiaľ ide o naznačené skutkové zistenia, v reakcii na odvolacie dôvody obžalovaného krajský súd zdôrazňuje, že si v celom rozsahu osvojil argumentáciu prvostupňového súdu a v podrobnostiach poukazuje na jeho odôvodnenie rozsudku, vrátane vyhodnotenia dôkazov na stranách č. 7 až 13. Aj krajský súd dospel k záveru, že z hľadiska subjektívnej stránky obžalovaný pri zločine útoku na verejného činiteľa konal minimálne v tzv. nepriamom úmysle, teda naplnil požadovaný zákonný znak z hľadiska zavinenia, keďže vychádzajúc zo všetkých okolností prípadu, možno dôjsť k záveru, že obžalovaný vedel, že svojím konaním môže ohroziť, alebo porušiť záujem chránený Trestným zákonom a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený. Obžalovaný bol aj napriek tomu, že bol zastavovaný predpísaným spôsobom členom hliadky PZ počas výkonu hliadkovej služby za účelom vykonania cestnej kontroly z dôvodu riadneho neosvetlenia vozidla, výzvu na zastavenie vozidla nerešpektoval, prešiel do protismerného jazdného pruhu v úmysle vyhnúť sa výkonu právomoci - policajta (príslušníka PZ), na čo policajt, aby bolo zrejmé, že toto vozidlo zastavuje následne prešiel tiež do protismerného jazdného pruhu, kde pokračoval v zastavovaní vozidla obžalovaného, ktorú výzvu na zastavenie vozidla obžalovaný naďalej nerešpektoval, vozidlo nezastavil, ale zvýšil rýchlosť vozidla a v jazde v jazdnom pruhu v smere oproti policajtovi pokračoval, z ktorého dôvodu policajt z obavy pred zrážkou s vozidlom obžalovaného, musel uskočiť. Aj napriek obrane obžalovaného, tento bol uzrozumený s tým, že policajt viditeľne stojaci v jazdnom pruhu na ceste pred ním a vyzývajúci ho k zastaveniu vozidla, keď obžalovaný jeho výzvu na zastavenie vozidla nerešpektoval, vozidlo zrýchľil a pokračoval v smere jazdy oproti nemu, aby sa nevystavil zrážke s ním, musel uskočiť, čím teda spôsobil porušenie záujmu na riadnom a nerušenom výkone právomoci verejného činiteľa.

K argumentácii obžalovaného, že jeho neprítomnosťou pri rekonštrukcii skutku boli porušené jeho práva na obhajobu, krajský súd zdôrazňuje, že pri tomto procesnom úkone bol prítomný jeho obhajca, pričom táto bola realizovaná v čase keď obžalovaný popieral aj samotnú skutočnosť, že viedol motorové vozidlo. Podľa § 158 ods. 2 Tr. por. s poukazom na § 157 ods. 3 veta druhá Tr. por., podľa potreby sa na rekonštrukcii zúčastní podozrivý, obvinený, poškodený a svedok. Obžalovanému bolo umožnené pri preštudovaní spisu pri skončení vyšetrovania (§ 208 ods. 1 Tr. por.) oboznámiť sa s obsahom tohto procesného úkonu a vyjadriť sa k nemu. Zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 19.06.2020 vyplýva, že obžalovaný sa k nemu nevyjadril, nepodal žiadne návrhy na doplnenie vyšetrovania. Zároveň s poukazom na námietky obžalovaného, že nakoľko nie je a nikdy nebol držiteľom vodičského oprávnenia, nemá vedomosť ako sa má počas vedenia motorového vozidla správať, vylučuje to jeho vedomosť protiprávneho konania a trestnej zodpovednosti, odvolací súd uvádza, že neznalosť zákona (práva) neospravedlňuje, ide o všeobecne platnú zásadu, ktorá znamená, že nikto sa nemôže zbaviť zodpovednosti za svoje konanie alebo určitej povinnosti tvrdením, že nepoznal zákon resp. o svojich povinnostiach nevedel. Zároveň podľa § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. O tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Podľa ods. 4 citovaného ustanovenia pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pokiaľ ide o úvahy o druhu a výmere trestu uloženého obžalovanému, zo strany krajského súdu sa žiada zvýrazniť to, že Trestný zákon v sankcii ust. § 323 ods. 2 Tr. zák. umožňuje jeho páchatelovi uloženie trestu odňatia slobody od troch rokov do ôsmich rokov a v sankcii ust. § 348 ods. 1 Tr. zák. uloženie trestu odňatia slobody až na 2 roky. V súlade so stavom veci okresný súd na strane obžalovaného

nezistil žiadnu v jeho prospech svedčiacu poľahčujúcu okolnosť. Obžalovanému by však priťažovalo, že spáchal viac (dva) trestných činov (ust. § 37 písm. h) Tr. zák.), v dôsledku čoho mu mohol okresný súd ukladať pri zvýšení dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (ust. § 38 ods. 4, ods. 8 Tr. zák.) za najprísnejší zo zbiehajúcich sa trestných činov, a to za zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 2 Tr. zák., trest odňatia slobody na štyri roky a osem mesiacov až na osem rokov. Na druhej strane okresný súd túto priťažujúcu okolnosť obžalovanému nepričítal k ľarche. Bolo by porušením zákazu zmeny k horšiemu (zákaz „reformatio in peius“, zakotvený v ust. § 322 ods. 3 Tr. por.), keby krajský súd obžalovanému túto priťažujúcu okolnosť pričítal a sprísnil by mu výmeru uloženého trestu odňatia slobody, keďže odvolanie podal len obžalovaný.

Okresný súd nepochybil v tom, keď obžalovaného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, pretože doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Navyiac podmienený odklad výkonu uloženého trestu odňatia slobody ani neprichádzal do úvahy, vzhľadom na ust. § 49 ods. 2 Tr. zák., keďže sa trestnej činnosti dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia za jeho sčasti obdobnú trestnú činnosť. Prihliadajúc na osobu obžalovaného, keď doposiaľ uložený trest evidentne nevedol k jeho náprave a opakovane okrem rovnakého trestného činu, pre ktorý bol už odsúdený, spáchal ešte aj zločin, by vôbec nepostačovalo uloženie toho alternatívneho druhu trestu, ktorý Tr. zákon umožňuje uložiť za zločin v prípade, že sú na jeho uloženie splnené podmienky.

Uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody vo výmere uloženej okresným súdom na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby zabezpečí v danom prípade v dostatočnej miere dosiahnutie účelu trestu, a zároveň obsahuje v primeranom rozsahu prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie, a takýto trest zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., a súčasne i z ďalších ustanovení, ktoré upravujú zásady ukladania trestov. Obžalovaný priamo odvolanie proti výroku o uložení trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu, ani proti výroku o uložení ochranného opatrenia nepodal, keďže však odvolací súd nezrušil výrok o vine v zmysle § 317 ods. 2 Tr. por., preskúmal v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť týchto výrokov, ktoré mali vo výroku o vine svoj podklad. Okresný súd správne postupoval, keď obžalovanému uložil v súlade s § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zákona s poukazom na závery v prejednávanej veci podaného znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria (liečba alkoholizmu a toxikománie, gerontopsychiatria) - Z. Z. K., ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

V zmysle ust. § 61 ods. 2 Tr. zák., trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Podľa § 43 Tr. zák., ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal predtým, ako bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný a ukladá mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu.

Súd prvého stupňa nepochybil, keď obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu. Obžalovaný spáchal skutok práve v súvislosti s vedením motorového vozidla, keď toto viedol v rozpore so zákonom, teda aj napriek tomu, že vykonáva už súdom uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá a tiež aj sankciu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá uloženú iným štátnym orgánom (OR PZ, ODI Banská Bystrica). Okresný súd však pochybil keď obžalovanému uložil trest zákazu činnosti v trvaní jedného roka, t. j. vo zvyšku maximálne možnej dĺžky trestu zákazu činnosti v trvaní 10 rokov, keď doposiaľ mu boli už dvakrát uložené tresty zákazu činnosti v trvaní 48 mesiacov za priestupok a v trvaní 5 rokov za trestný čin, ktoré doposiaľ ešte riadne nevykonali.

S poukazom na zákonné ustanovenia § 43 Tr. zák. a § 61 ods. 2 Tr. zák., ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal predtým, ako bol trest uložený skorším rozsudkom vykonaný a ukladá mu trest rovnakého druhu, nesmie tento trest spolu s doteraz nevykonanou časťou trestu uloženého skorším rozsudkom prevyšovať najvyššiu výmeru dovolenú týmto zákonom pre tento druh trestu, teda pri treste zákazu činnosti desať rokov. Okresný súd mohol pri ukladaní výšky trestu zákazu činnosti prihliadať len na zvyšok doposiaľ nevykonaného trestu zákazu činnosti uloženého súdom, a to trestným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. OT/58/2019 zo dňa 18.10.2019, právoplatným 18.10.2019, ktorým mu bol uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na 5 rokov.

Ako už bolo vyššie konštatované, odvolací súd by aj napriek uvedenému eventuálne nemohol sprísniť výmeru tohto trestu, keďže odvolanie podal len obžalovaný (zákaz „reformatio in peius“).

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody krajský súd ako súd odvolací, po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov o vine a o treste, ako aj výroku o ochrannom opatrení, považoval podané odvolanie obžalovaného za nedôvodné, a preto v súlade s citovaným ustanovením Trestného poriadku rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, toto postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.